

Arrest

nr. 90 121 van 22 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012. Ter terechtzitting van 13 augustus 2012 wordt de behandeling van de zaak op tegensprekelijke wijze uitgesteld naar de terechtzitting van 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 april 2006 diende de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 4 oktober 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de hoedanigheid van vluchteling. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: de Vaste Beroepscommissie).

1.3 De Vaste Beroepscommissie verwierp bij beslissing van 19 maart 2007 het beroep van de verzoekster en besliste om haar de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

1.4 De verzoekster stelde tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie een cassatieberoep in bij de Raad van State, die het beroep bij beschikking nr. 884 van 29 juni 2007 niet toelaatbaar verklaarde.

1.5 Op 25 februari 2010 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6 Op 4 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de thans bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T(...) M(...)

geboren te S(...) , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25/02/2010

Overwegende dat de betrokkene op 3 april 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 april 2006. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene en ze uiteindelijk op 6 oktober 2006 een beslissing tot 'niet-erkenning' van de betrokkene nam. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 19 maart 2007 een beslissing tot 'niet-erkenning' nam voor de betrokkene, Overwegende dat de betrokkene op 25 februari 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit bleek dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze psychische problemen heeft waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven met ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man via zijn moeder heeft vernomen dat hij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de moeder van de man van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar schoonbroers meegenomen werden waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk eveneens vernam via familie waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een huwelijksakte en een geboorteakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene attesten van studies en een geboorteakte van haar man naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds neer voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt dat haar man sinds 14 januari 2006 gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man een attest naar voren bracht over het overlijden van zijn vader waarbij opgemerkt moet worden dat in het administratief dossier van de betrokkene of haar man een dergelijk document niet voorkomt, dat wat er ook van zij, een attest van een overlijden enkel kan zijn wat het is, een attest dat iemand is overleden zonder enig verband met de oorzaak van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging verleend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste middel

De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet), alsook van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en “beginselen behoorlijk bestuur”.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Dagestan.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Dagestan ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op

eerdere beslissingen van jaren geleden om te gaan weigeren de nieuwe asielaanvraag van verzoekster te onderzoeken, en hierdoor te oordelen dat er, wat verzoekster betreft, "geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat eigenlijk enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat de nieuwe naar voorgebrachte gegevens geen onderzoek ten gronde zouden verantwoorden terwijl verzoekster in werkelijkheid tal van nieuwe documenten en gegevens heeft aangebracht dewelke haar asielrelaas ten zeerste ondersteunen.

Het gaat niet op een asielrelaas af te wijzen bij gebreke aan bewijsstukken ondermeer, om vervolgens, als dan bewijsstukken worden voorgelegd, te weigeren deze ten gronde te onderzoeken.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig grondig onderzoek."

De Raad stelt vast dat de verzoekster met haar zeer algemeen en niet concreet onderbouwd betoog omtrent de situatie in Dagestan voorbij gaat aan het feit dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag betreft, waarbij de bevoegdheid van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is tot het nagegaan of de aanvrager nieuwe gegevens heeft aangebracht in vergelijking met een eerdere asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris doet in de bestreden beslissing dan ook geen uitspraak over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster, en mag dit overigens ook niet doen.

In zoverre het de bedoeling is van de verzoekster om aan de Raad te vragen om zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat hij in het kader van huidige procedure, zijnde een beroep tot nietigverklaring, enkel uitspraak mag doen aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing en dat het de Raad geenszins toekomt om uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het onderzoek naar de wettigheid van de thans bestreden beslissing, waarbij geen uitspraak wordt gedaan over de nood aan internationale bescherming, is de algemene verwijzing naar niet nader genoemde rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie bijgevolg evenmin relevant.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekster de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd en dat de Vaste Beroepscommissie het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal heeft verworpen en waarbij tevens de subsidiaire bescherming werd geweigerd. Het komt niet aan de verzoekster toe om middels huidig verzoekschrift een nieuw beroep in te stellen tegen deze eerdere beslissingen. De Raad kan *in casu* enkel nagaan of de verweerder zijn beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag al dan niet op een kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden onderzocht in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de verweerder beperkt zich te dezen tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag van 25 februari 2010 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat *“de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag de volgende verklaringen heeft afgelegd: *“Omwille van mijn problemen in mijn thuisland, lijd ik momenteel nog steeds aan psychische problemen. Ik lijd aan slapeloosheid en ik denk steeds dat ik achtervolgd word. De psychische problemen worden nog steeds erger Wij kunnen niet terugkeren omdat we gezocht worden door de Russische overheid. Mijn man heeft nog steeds contact met zijn moeder en ze vertelt ons dat hij nog steeds gezocht wordt en dat hij niet mag terugkeren. Zijn broers zijn meegenomen door de overheid en sindsdien hebben we er niets meer van gehoord. Ook zijn vader is aan een hartinfarct overleden omdat hij deze situatie niet meer aan kon. Mijn man heeft bij zijn vorig interview een bewijs voorgelegd.”* (administratief dossier, gehoorverslag dd. 4 mei 2012, zoals door de verzoekster ondertekend).

In de bestreden beslissing wordt op deze verklaringen ingegaan en tevens wordt ingegaan op de stukken die de verzoekster en haar echtgenoot in het kader van hun tweede asielaanvraag hadden neergelegd en waar de verzoekster tijdens het gehoor dd. 4 mei 2012 naar verwijst. Omtrent de psychische problemen die de verzoekster verklaart te hebben, wordt geoordeeld *“dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève”*. In verband met de verklaring

dat de echtgenoot van de verzoekster van zijn moeder heeft vernomen dat hij nog steeds wordt gezocht, wordt opgemerkt dat *“informatie van de moeder van de man van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds werden behandeld door de Belgische asielinstanties.”* Aangaande verzoeksters verklaring dat haar schoonbroers werden meegenomen, vermeldt de bestreden beslissing *“dat de betrokkene dit kennelijk eveneens vernam via familie waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties.”* De stukken die haar echtgenoot had voorgelegd betreffen vooreerst attesten van studies, een geboorteakte, een attest dat haar echtgenoot sinds 14 januari 2006 gezocht werd. Omtrent deze stukken wordt geoordeeld *“dat de betrokken deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag”*. De verzoekster zou tevens verklaard hebben dat haar echtgenoot een attest naar voren bracht over het overlijden van zijn vader. Hierbij merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op *“dat in het administratief dossier van de betrokkene of haar man een dergelijk document niet voorkomt, dat wat er ook van zij, een attest van een overlijden enkel kan zijn wat het is, een attest dat iemand is overleden zonder enig verband met de oorzaak van het overlijden”*. Tot slot vermeldt de bestreden beslissing ook dat de geboorteakte en de huwelijksakte van de verzoekster reeds werden voorgelegd tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Op basis van al deze elementen heeft de verweerder besloten dat de verzoekster *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* zodat haar tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Zoals blijkt uit de bovenvermelde bespreking kan worden vastgesteld dat de verweerder zich heeft gesteund op de verklaringen van en de stukken neergelegd door de verzoekster, zoals deze blijken uit het administratief dossier. Lezing van de bestreden beslissing leert tevens dat elk van deze verklaringen en stukken op concrete wijze in rekening werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster toont op geen enkele manier aan dat de verweerder haar verklaringen en stukken op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Zij beperkt zich daarentegen tot de loze bewering, als zou de verweerder enkel hebben verwezen naar de vorige beslissingen en als zou hij gratis hebben gesteld dat de nieuwe naar voor gebrachte gegevens geen onderzoek ten gronde zouden verantwoorden, hetgeen gelet op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing niet het geval is. De verzoekster beweert wel dat zij *“in werkelijkheid tal van nieuwe documenten en gegevens heeft aangebracht dewelke haar asielrelaas ondersteunen”* maar verduidelijkt op geen enkele manier met welke elementen of stukken precies geen rekening zou zijn gehouden. De Raad merkt tevens op dat het geenszins volstaat te stellen dat men het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, om deze op een nuttige wijze aan te vechten.

In zoverre de verzoekster stelt dat een asielaanvraag van een vluchteling uit Dagestan grondig dient te worden onderzocht en de vage bewering dat de verwerende partij zich niet zomaar kan beroepen op eerdere beslissingen van jaren geleden om de nieuwe asielaanvraag zomaar te weigeren (*quod non in casu*), gaat zij wederom volledig voorbij aan het doel van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster stelt dat van haar niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, wijst de Raad er op dat de bewijslast ter zake inderdaad bij de verzoekster zelf ligt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet de verplichting om in de plaats van de verzoekster de nodige bewijsstukken te verzamelen die een eventueel nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zouden kunnen uitmaken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekster ten overstaan van de verweerder geen melding maakte van foltering en enige algemene toestand van mensenrechtenschendingen in Dagestan (administratief dossier, gehoorverslag dd. 4 mei 2012, vraag 36, zoals door de verzoekster ondertekend). De verzoekster heeft zich ten overstaan van de verweerder dan ook niet gebaseerd op de algemene situatie in Dagestan, zodat hij binnen de hem toegekende bevoegdheid in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ook niet gehouden was en hij bovendien niet bevoegd was om hieromtrent een onderzoek te voeren.

Ook blijft de verzoekster zeer vaag en algemeen waar zij stelt dat het niet opgaat “om een asielaanvraag af te wijzen bij gebreke aan bewijsstukken ondermeer, om als dan bewijsstukken worden voorgelegd, te weigeren deze ten gronde te onderzoeken”. De verzoekster betreft deze kritiek op geen enkele wijze op haar concrete situatie of haar concreet dossier. Met haar kritiek viseert zij dan ook enkel in het algemeen de in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om een herhaalde asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer geen “nieuwe gegevens” worden aangebracht. De verzoekster toont met haar betoog geenszins aan dat zij daadwerkelijk bewijsstukken heeft voorgelegd die beantwoorden aan de hierboven weergegeven cumulatieve vereisten om een nieuw gegeven uit te maken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Ook blijkt uit de beslissing van de Vaste Beroepscommissie in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag dat haar geenszins een gebrek aan bewijzen werd verweten, maar wel het gebruik van verschillende valse stukken (administratief dossier, beslissing Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dd. 19 maart 2007, p. 3 en p. 4). De argumentatie van de verzoekster mist dan ook pertinentie.

De verweerder kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat de materiële motiveringsplicht niet is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekster met haar vage en ongefundeerde betoog geen schending aantoonde van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en zoals hierboven werd overwogen, heeft de verzoekster geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond. De gemachtigde van de staatssecretaris kan en mag zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals reeds aangegeven is hij hiertoe immers niet bevoegd en ligt de exclusieve bevoegdheid ter zake bij de commissaris-generaal. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet hebben dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing zodat de verzoekster zich *in casu* niet dienstig kan beroepen op de schending van deze bepalingen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, dient er op gewezen te worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Met haar zeer algemeen en niet geconcretiseerd betoog omtrent de situatie in Dagestan geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

De Raad wijst er tenslotte op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Waar de verzoekster de schending aanvoert van de “*beginselen behoorlijk bestuur*”, laat zij na een duidelijke omschrijving te geven van het precieze beginsel dat zij geschonden acht. Het middel is niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de “*beginselen behoorlijk bestuur*”.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Tweede middel

In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play-beginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht :

"De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Dagestan, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoon dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoekster te gaan afwijzen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad aangezien door verzoekster thans nooit in een uitgebreid interview haar argumentatie kan naar voorbrengen."

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarden waaraan een asielzoeker moet voldoen om aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus respectievelijk de subsidiaire beschermingsstatus, volstaat het te herhalen dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op het voormelde artikelen nu de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde. *In casu* werd de asielaanvraag van de verzoekster niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zodat een nieuw onderzoek naar de nood aan internationale bescherming zich niet opdringt.

De verzoekster kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekster een schending van de motiveringsplicht afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de reden waarom haar geen subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden verleend, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekster volledig voorbijgaat aan de doelstelling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wanneer een verzoekende partij reeds eerder een beslissing heeft gekregen inzake een ingediende asielaanvraag, zal een nieuwe asielaanvraag slechts in overweging worden genomen en worden doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre er nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden aangebracht. Zoals reeds besproken bij het onderzoek van het eerste middel, komt het aan de verzoekster toe om de nieuwe gegevens aan te brengen, en draagt zij hiervoor de bewijslast. *In casu* blijkt uit de verklaringen van de

verzoekster inzake haar tweede asielaanvraag dat zij verwijst naar haar psychische problemen, naar telefonische contacten met haar schoonmoeder en naar bepaalde feiten die zich zouden hebben voorgedaan met haar schoonbroers en haar schoonvader. Op geen enkel moment heeft de verzoekster ten overstaan van de diensten van de verweerder gewag gemaakt van een verslechterde situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen of voor vluchtelingen uit Dagestan, welke een subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen. Aangezien de verzoekster hier zelf niets over heeft verklaard en de bewijslast ter zake op haar rust, diende de verweerder niet uit eigen beweging te onderzoeken of er elementen zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verweerder in het verleden herhaaldelijk de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend aan vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Zoals reeds meerdere keren werd opgemerkt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris immers niet de bevoegdheid om aan een vreemdeling de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verzoekster beperkt zich dienaangaande tot een gratuite bewering.

Waar de verzoekster verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid in een toegankelijke taal voor juristen, is het de Raad geheel niet duidelijk waarop zij doelt. Bij het verzoekschrift worden geen rapporten bijgevoegd en de verzoekster verduidelijkt ook nergens over welke rapporten het zou gaan. Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster deze rapporten niet heeft voorgelegd aan de diensten van de verweerder. Er kan hem dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het niet in overweging nemen van de tweede asielaanvraag van de verzoekster.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen schending van de motiveringsplicht aantoonde.

Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De stellingname van de verzoekster laat immers niet toe te concluderen dat de verweerder enig dienstig gegeven niet in aanmerking genomen heeft. In dit verband kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Waar de verzoekster de schending aanvoert van het fair play-beginsel stelt de Raad vast dat zij nalaat duidelijk te omschrijven op welke wijze dit beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, zodat wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3.3 Derde middel

In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt als volgt:

“Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense jongemannen niet alleen in Dagestan, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

In het derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De verzoekster verwijst *in casu* naar een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken van augustus 2008 waaruit volgens haar zou blijken dat de situatie van Tjetjeense jongemannen niet alleen in Dagestan, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend is en dat de Russische overheid niet bereid is om Tjetjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat de verzoekster, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid (wat dus in casu niet het geval is), een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van de verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich aan de diensten van de verweerder niet kenbaar heeft gemaakt dat de situatie van "Tsjetsjeense jongemannen" zorgwekkend is in Dagestan en in de Russische Federatie. Gelet op de beperkte bevoegdheid die de verweerder

toekomt in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, diende de verweerder in de gegeven omstandigheden dan ook niet zelf het initiatief te nemen om op zoek te gaan naar mogelijke toestanden van willekeurig geweld in verzoeksters land van herkomst. De vage verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 doet hieraan geen afbreuk. Een schending van de motiveringsplicht ligt dan ook niet voor.

Bovendien kan niet worden ingezien hoe de situatie anno 2008 van Tjetjeense jongemannen enige relevantie zou kunnen hebben voor de actuele situatie van de verzoekster. Ten eerste is de verzoekster een vrouw, en dus ipso facto geen jongeman. Bovendien verwijst de verzoekster naar informatie die dateert van 2008, die dus slechts een zeer geringe actualiteitswaarde heeft ten aanzien van beslissingen die worden genomen ongeveer 4 jaar later. Tevens wordt vastgesteld dat de website waar de verzoekster naar verwijst niet, of althans niet meer, bestaat. Ook dit wijst er op dat de actualiteitswaarde van het genoemde ambtsbericht gering is.

Met haar betoog maakt de verzoekster bijgevolg niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM door de Raad niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat de verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Voor de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringplicht en de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

C. DE GROOTE